

Monjos al segle XXI

La comunitat dels monjos de Solius, arrelats al Bisbat de Girona des del 21 de gener de 1967, avui fa cinquanta anys, esdevé una presència i un testimoni de gratuïtat, d'uns homes de Déu que fan de la pregària l'eix de la pròpia vida.

De vegades algú ens pregunta als monjos si el monaquisme no ha quedat reduït a una relíquia del passat. D'un passat esplendorós (Cluny o Sant Bernat) però passat. Evidentment crec que com a carisma de l'Església, la vida monàstica és tan actual al segle XXI com ho va ser als segles X, XV o XIX, com ho fan palès avui els monjos de Solius.

I és que el monaquisme constitueix una forma concreta en el seguiment de Jesús de Natzaret. Una vida que va néixer entre els segles III i IV al desert d'Egipte, amb Sant Antoni Abat i també a Palestina, Síria i el nord d'Àfrica entre d'altres llocs. Va ser al segle VI, quan el jove Benet va fer una experiència de soledat i de pregària que va transformar la seva vida i que recollida en la Regla Benedictina, encara avui regula el dia a dia dels monestirs: viure la fe en comunitat compartint tot el que som i el que tenim, per així ser en el món una presència de l'amor del Déu que ens salva.

És des de la humilitat (en una societat que només valora l'èxit) i la disponibilitat en el servei (quan tothom desitja estar més amunt que els altres) que els monjos ens obrim a la voluntat de Déu i a l'acolliment dels germans. Si l'autosuficiència ens tanca en l'amarguesa i en l'egoisme, l'home que s'obre a Déu troba el seu alliberament i va adquirint una pau que pot comunicar als altres.

Per la seva part el silenci ens posa en sintonia amb Déu i amb els altres, l'obediència ens fa sol·lícits en la comunió i la pregària i la vida fraterna, esdevenen un signe del Regne i una manera de fer present les benaurances en el nostre món. És la Paraula de Déu que va modelant el monjo, perquè pugui descobrir l'amor d'un Déu que ve a salvar, a donar esperança, a curar les ferides del cor, a enfortir la nostra fe, a asserenar tots els que estan atribolats, a consolar als desanimats, a eixugar les llàgrimes dels qui ploren.

S'ha dit que el desert (i per tant els monestirs) és el lloc de la llibertat total, un espai sense fronteres, on podem descobrir la presència de Déu en els altres i on podem fer l'experiència de la fraternitat en un clima lliure de prejudicis, de crítiques, de sospites i dels egoismes que ens esclavitzen. Per això els monestirs, com el de Solius, són sacrament i manifestació visible d'una realitat invisible i també epifania de la presència del Senyor. Al monestir, conscients del do de la filiació divina i de la fraternitat universal, aprenem a descobrir que cada persona és un tresor als ulls de Déu i per això, amb una mirada d'esperança, valorem els aspectes positius que cada u té. Sense condemnes, sense judicis. Al monestir aprenem també a superar els obstacles amb tenacitat i amb bon humor, per avançar en el camí de la fe i de la fraternitat, per fer de cada comunitat un lloc de reconciliació i de perdó, de pau i d'esperança, un lloc obert a l'acolliment, d'harmonia amb la natura i de trobament amb Déu, amb els altres i amb un mateix.

La missió dels monjos de Solius, com és ben palès, és la de ser persones acollidores, arrelades a la terra que ens acull, però portats per l'Esperit de Déu per escoltar els altres amb afabilitat, amb un cor obert a tothom, per fer realitat el Regne des de la pregària, el silenci i el servei humil.

Solius, com tots els monestirs, és una llar on tothom pot trobar la compassió i el consol de Déu, la pau del cor i la fraternitat que anhelem. I per això els monjos hem de saber obrir camins d'esperança i de misericòrdia (en un món amb tantes fractures i tantes ferides) perquè els homes i les dones de la nostra societat puguin descobrir l'amor d'un Déu que és Pare i que estima entranyablement.

Com ha dit el P. Abat Josep M. Soler, «en una època en la qual molta gent no és gaire conscient del sentit de la seva existència, el testimoniatge joiós i esperançat dels monjos els pot ajudar a orientar les seves vides». I és que la missió dels monjos, com els de Solius, també al segle XXI, és esdevenir testimonis d'esperança, per ajudar aquells que cerquen de fer l'experiència del Déu amor.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/01/21/monjos-al-segle-xxi/824920.html?utm_source=rss